

Πολυτεχνείο 20 χρόνια μετά, άρθρο στα ΝΕΑ

Του Μάκη Μπαλαούρα

Και στην Ελλάδα, των σαραντάρηδων η γενιά αρχίζει να κυβερνά. Βιολογικά ήρθε η ώρα της δικής της εξουσίας..

Εκτελεστικοί και υπουργοί, έμποροι, επιχειρηματίες, γιατροί και τραπεζικοί. Δημοσιογράφοι, λογιστές και σουλατσαδόροι, επαγγελματικά κομματικά στελέχη, άνεργοι και ανεπάγγελτοι, καθηγητές και εργολάβοι κατοικιών. Είναι γενιά μας. Παντού μέσα!

Μόνο μπασκετμπολίστες και ποδοσφαιριστές δε βγάλαμε. Το πρώτο άθλημα δεν ήταν της μόδας τότε, το δεύτερο το αγαπούσαμε, αλλά μας την έσπαγε ο Ασλανίδης και δεν προκόψαμε.

Αυτή είναι γενιά των «σαραντάρηδων», όπως και οι άλλες που ήρθαν έρχονται και παρέρχονται. Αυτή όμως η γενιά -όπως και η αντίστοιχη της αντίστασης- είναι διακριτή και με επώνυμο:

«Η γενιά του Πολυτεχνείου»

Πιο πολιτικοποιημένη και περισσότερο αντιεξουσιαστική. Συγκινείται ακόμα με τον Τσε και τον Μάο, καρφίτσωνοντας στις κονκάρδες τους στα δωμάτια των παιδιών τους. Είναι με τον Κάστρο και όχι με το Γιέλτσιν. Της αρέσει το ροκ αλλά και τα ριζίτικα. Ρομαντική, ακόμα αναπολεί το Μάη του '68 που τον έζησε με πάθος, πέντε χρόνια μετά. Σνομπάρει τις επετειακές εκδηλώσεις αλλά πηγαίνει στην πορεία της 17η Νοέμβρη.

Νιώθει τον κόσμο σαν τη γειτονιά της γι' αυτό και είναι ευαίσθητη στα οικολογικά προβλήματα.

Η επαφή της με το Μαρξ, οι συζητήσεις και ιδεολογικές συγκρούσεις την έκανε να βλέπει τα πράγματα λιγότερο επιφανειακά. Τα τότε οράματα την έκαναν ευαίσθητη για την φτώχεια στον πλανήτη, για την ανεργία, για τον τρίτο κόσμο. Το σύνδρομο του Βιετνάμ είναι και δικό της, για τον όποιο πόλεμο.

Της την σπάνε τα κόμματα, αλλά ψηφίζει ΠΑ.ΣΟ.Κ. και κυρίως Αριστερά. Έχει ανθρώπους της «αγοράς» και της δράσης, συμμετοχής στα κινήματα, περισσότερο από τις άλλες γενιές.

Πηγαίνει σε ταβερνόβιες επετειακές συνάξεις, ενθουμούμενη ιστορίες που της διηγείται -τώρα πια- με χιούμορ. Μελαγχολεί για έρωτες και κομπορρημονεί για κατακτήσεις, ξεχνώντας τις κοιλίτσες και τα γκρίζα αραιά μαλλιά.

phs media archives

Καβαλά την πεντακοσάρα Νόρτον, επιστρέφοντας στη χαμένη αθωότητα της τότε συντροφικότητας που υπήρξε πολύ έντονη. Τελικά δεν μπορεί να ξεφύγει οι δεσμοί αυτή είναι γεροί.

Και όχι μόνο συναισθηματικοί...

Πηγή: ΤΑ ΝΕΑ 14/11/1993